

קולנוע

סרטים

סופו של רמאי

הרמאים (צפון, תל-אביב; איטליה) היא יצירתו השלישית של הבמאי האיטלקי פדריקו פליני המגיעה ארצה. אולם למעשה מקומה בין שתי יצירותיו הקודמות, לפני לילות קביריה ואחרי לה סטרדה. הפעם לא עומדת אשתו, ג'ולייטה מסינה, במרכז היצירה, למרות שהיא מופיעה בה בתפקיד צדדי. הדמות המרכזית ביצירה הוא ברודריק קראופורד, בתפקיד אוגוסטינו, הוד רמאותו מלך נוקלי רומא.

אוגוסטינו הוא גבר בשנות העמידה, גרוש ואב לילדה המסיימת את לימודיה התיכוניים. הוא עומד בראשה של כנופיית רמאים, שאינה בוחלת באמצעים כדי לשחוט את קרבנותיה. הוא ושני חבריו מופיעים מחופשים כאנשי דת בחוזה נידחת. בהכירם את תארת הבצע של האיכרים, הם חושפים עבורם אוצר בן מיליונים, שלמעשה אינו אלא גרוטאות, מבקשים בשכרם את מה שמבקשים אנשי הדת האמיתיים: תרומה לתפי לות המסתכמת בסכום ניכר.

בפעם אחרת הם מופיעים במשכנות צונית שאנשיהם חולמים על שיכון, מציגים את עצמם כפקידי משרד השיכון, גובים דמי קדימה על חשבון הדירות. כל זאת הם עושים בחיוך על הפנים. כי הרמאות היא מקצועם. חבריו של אוגוסטינו הם טיפוסים צעירים ושונים. רישארד ביסהרד, צייר חולמני וקל דעת, עוסק במעשי הרמאות שלו כדי לפרנס את אשתו ובתו. כשהוא מת פכה משכרונו הוא מתבייש במעשיו, וחושש כי ביום בו תגלה אשתו את מקצועו האמיתי, היא תיקח את הילדה ותברח. הרמאי השלישי בחבורה הוא אלדו פבריצ'י, זמר הולל ורוף מותרות הטוען כי הוא עוסק ברמאות רק כדי לזכות בדמי כיס, אולם למעשה הרמאות היא אצלו טבע שני והוא אינו יכול להגמל מלרמות אף את ידידיו. אולם שני אלה מתפכחים בסופו של דבר וחדלים ממעשי הרמאות.

מנת-סבל אישית. אוגוסטינו, היוצא מבית הסוהר, ואינו מוצא את חבריו שעזבו את המקצוע, קץ בכל העסק. הוא היחיד בעל המצפון שבשלושה, שהבעת פניו עונה בו, כי הוא מחענה כשהוא גוזל את האכרים המטופשים. הפעם הוא מחליט לבצע עוד מעשה נוכח לות אחר כדי לאסוף כסף עבור בתו, ולעזוב את המקצוע. אולם בעבודתו האחרונה, כשהוא גוזל כסף ש" איכר עני הועיד עבור בתו הגבה, מנסה אוגוסטינו לרמות את חבריו, ולטעון כי החזיר את הכסף, אלא שסופו של רמאי שאין מאמינים לו עוד. חבריו מוצאים את הכסף, מכים אותו, משאירים אותו גוסס בערבה. ביצירה זו של פליני חסר אולי הפיוט, שאפיין את העלילות הניאווריאליסטיות של סרטיו. הרמאים הוא סרט קודר, למרות שפליני יודע להציג את הקטעים המוזעזעים ביותר, בהמור חביב אך אכזרי. עם זאת אין הצופה יכול שלא לתהוה עם דמותו המושחתת אך האנושית של אוגוסטינו, אותו משחק ברודריק קראופורד בכשרון עילאי.

כמו בשאר סרטיו שוב מציג פליני בפני הצופה פרק חיים אמיתי, אותו מסכם אוגוסטינו הרמאי, שעה שהוא מברך ככומר את הילדה הנכה: "לכל אחד מאתנו מנת סבלו בעמקיבכא זה".

רוחות בטירה

אנקת גבהים (נת, תל-אביב; ארצות-חברית) הוא שמה של טירה בריטית בה נרקמת בתקופת המאה ש" עברה אהבה מזורה בין בת בעל הטירה לבין אסופי שהפך לנער אורחת. זוהי מלודרמה בגלית על נערה שלא ידעה לבחור בין תשוקתה הגורפנית לתאחת הבצע שלה, בה לוקחים חלק פעיל רוחות מתים ורגשות שברוך כלל יש להם מקום רק על בימת האופרה.

היצירה הספרותית של אמילי ברונטה, לפיה הוסרט הסרט, זכתה לפרסום רק אחרי שאחותה של אמילי, שרלוט, פירסמה את ג'ין אייר. אולם הסרט מעניין לא בשל עובדה זו, אלא בשל היותו מוצג כמעט היסטורי. כי כל יוצריו של הסרט, החל בבמאי ויליאם ויילר וגמור בשחקנים לורנס אוליבייה ודוד ניב, ניצבים כיום בפסגת עולם הקולנוע. אולם הצופה יראה אותם בסרט כשהיו עוד בתחילת דרכם. כי הסרט הוסרט לפני 20 שנה בדיוק.

תדרין

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:

● **הגשר על נהר קוזאי** (מוגרבי, תל-אביב; פאר, חיפה) שיר תהילה קולנועי לאמביציה האנושית. אלק גינס.

● **מונפרנס 19** (ארמון-דוד, תל-אביב) פרק ב' חייו של הצייר אמדיאו מנדליאני. ג'ראר פיליפ.

● **הדיקטטור הגדול** (תמר, תל-אביב) צ'רלי צ'פלין בתפקיד הספר היהודי השם לעג את הרודנות.

● **בלדיה שכוח** (תל-אביב) סרט גורבני מ' זעזע, על רופאה המצילה חיי עשרה ילדים יהודיים מצפוני הנאצים.

● **עין תחת עין** (זמיר, תל-אביב) אנדרי קיאט מספל בסרט אכזרי כבעית הנקמה.

● **על פני פאריז** (אוריון, ירושלים) ז'אן גאבין ובורביל בניתוח אפיה של אומה בשעת כיבוש.

● **הרוח היא פראית** (ציון, ירושלים) אנה מניאני.

● **הרמאים** (צפון, תל-אביב) ראה לעיל.

זונאי
או
שנוחה?
העיקר

זונאי

★ 20 סיגריות ★ 420 פרוטה ★

צמר נעשה חם יותר

רך יותר עדין יותר אם תכבסי את כל בגדי הצמר שלך ב"סקסטיל שמסו" ללא אלקלי. רק "סקסטיל שמסו" שומר ומיטה את כל האריגים העדינים.

טקסטיל
סמסו

תוצרת נקה
תוצרת איכות

תה
"אדמירל" —
מערה
את
המוראק!

המסיעים חבי נורית בע"מ